

באמונתו יהיה

דברי תורה ממזרינו המשיגה שליט"א

יו"ל ע"י בית המדרש אמונת ישראל

גליון ט'

פ' אמור - ל"ג בעומר תשפ"ג

אמונת השבת

הלעכוויטשער זצ"ל אמר: "יש לגשת אל כל שבת, כאילו מעולם לא הי' שבת בעולם, ויותר לא יהי', וזו השבת היחידית". ואין זה דמיון בעלמא אלא כן הוא באמת. (אמונת עתיד)

פ' אמור - מעיין המטהר

פרשה זו כולה מעיין טהור המטהרת אותנו בימי הספירה בבחי' זרקתי עליכם מים טהורים וטהרתם. וקוטב הפרשה היא מצות הספירה, הספירה בגימ' מ"ם טהורי"ם. וזהו שהביא המדרש בתחילת הפרשה את הפסוק "אמרות ה' אמרות טהורות", רומז על פרשה זו שהיא אמרות טהורות מעיין טהור לטהרנו ולקדשנו.

(אמור תשס"ה)

פ' אמור - הודו לה' כי טוב

בפרשת אמור שהיא הפרשה השייכת אל ל"ג בעומר יש בה קכ"ד פסוקים שעולה בגימ' הוד"ו להוי"ה כ"י טו"ב, שזה תיקון הוד, ומגלים בחינת עלמא דאתכסיא שבפנימיות הכל הוא טוב וחסד. ולכן הודו לה' כי טוב.

(אמור תשנ"ד)

כרוזים של גאולה

אף שכבר חלף חדש ניסן ועדיין לא נושענו ויש המתייאשים שכבר חלפה תקותנו ח"ו, אכן ע"י פסח שני נמצינו למדים שהקב"ה יכול לשנות עתים ולהביא את חדש ניסן אף לאחר ניסן, ויוצא אז הכרוז "פתחו שערים ויבוא גוי צדיק שומר אמונים" (ל' רבים). היינו אותם השומרים האמונה בביאת המשיח על אף שתוחלתם נכזבה הרבה פעמים עכ"ז אין עוזבים את אמונתם בביאת המשיח.

ועכשיו בהגיע פסח שני יוצא קול הכרוז פתחו שערים, והוא קול ה' חוצב להבות אש שזהו הקול החמישי בסדר ז' הקולות שבמזמור לדוד המכון לספירת הוד (וי"ל שע"ש זה המנוגה להדליק להבות אש בהילולא דרשב"י), וכעת הזמן לכוף אזנינו ולהאזין אל הכרוזים שבשעה זו, ובקול זה מופיעים הארות של גאולה.

(אמור תשנ"א)

לומדים מכל אדם - ע"י רשב"י

בשבת זו שלפני ל"ג בעומר, לומדים בפרק רביעי של פרקי אבות המתחיל בן זומא אומר איזהו חכם הלומד מכל אדם. כי עתה ע"י רשב"י המגלה את הסוד שבכל יהודי נוכחים לדעת שיכולים ללמוד מכל אדם ואפי' מאיש הפחות כי כל אחד יש בקרבו סוד פנימי מיוחד.

(אמונת עתיך אמור)

המתקת הגבורות

ימים אלה הם מוצלחים מאד ובהם אנו מבררים המדות ובהם ממתקים את הדינים לרחמים. ובפרט בשנה זו שבכל השבתות חל ספירת הגבורה. וע"י כח השבת נמתקים הגבורות. ויהי רצון שבימי הספירה האלה ימתקו כל הגבורות ממנו ומכלל ישראל ויתגלו חסדיהם מגולים מלבן העליון ונזכה להתקדש ולהטהר בקדושתו העליונה אמן סלה.

(אמונת עתיך קדושים)

אמונת הפרשה

הקדושה המיוחדת של כל שבת, נובעת מהפרשה שקורין בה (אמונת עתיד)

ל"ג בעומר - גילוי ה'סוד' שבתוך כל יהודי

כל המועדים בפ' אמור - ל"ג בעומר במעשה דמגדף

איתא בספר רוקח שכל המועדות כתובים בפ' אמור ומנורה כנגד חנוכה ולחם הפנים כנגד פורים. וצ"ב השייכות בין לחם הפנים לפורים. וגם יש לעיין היכן רמזו ל"ג בעומר. ובטור (הל' ר"ח) סימן פל"ג ביום שחל פורים יחול ל"ג בעומר, וצריך להבין איזה שייכות יש בין ל"ג בעומר ופורים.

אכן זה הטעם שהלחם הפנים שייך לפורים, היינו משום שהמן טען, ישנו עם אחד, ולית מאן דידע לישנא בישא כהמן, כי המן טען שאה"נ האבות הקדושים ובניהם עבדו את ד' כדבעי, אבל עתה כבר נתישנו ישראל וישנים הם מן המצוות. והמצוות נתישנו ונזדקנו אצלם ומקיימים אותם בלי חיות, ואין בהם עוד לחלוחית, וע"ז בא מצות לחם הפנים להראות היפך זה, כי הוא י"ב חלות כנגד י"ב שבטים המכוונים כנגד י"ב צירופי הוי', והוי עורכים אותה ביום השבת וכשהסירו החלות לשבת הבא נעשה בהן נס שהיו חם כיום הלקחו, שעדיין היו חמים ממש כמו שיצאו אז מן התנור, ואע"פ שע"פ טבע ה' צריך הזמן לשלוט עליהן והיו צריכין להתישן ולהתעפש מ"מ לא נעשה ככה. וזה מראה שכלל ישראל אין שולט עליהם הזמן, ואפי' כשנתרחקו הדורות הרבה מהאבות מ"מ עדיין הם חם כביום הלקחו, ויש בהם לחלוחית האבות, וגם חיבת הקב"ה להם לא בטלה. וכמו דא' בגמ' שהיו מגביהין השלחן בשלש רגלים לבנ"י ואמרו ראו חיבתכם לפני המקום, כי הי"ב שבטים הם כנגד י"ב צירופי שם הוי' וכמו שא"א למחוק א' מהי"ב צירופים כן אי אפשר לשום שבט לימחק ולאבוד חיותו אפי' כשהוא במצב ירוד כמדומה מ"מ עדיין זיק האבות בו וגם חיבתו של מקום לא בטלה ממנו, וזהו היפך טענה של המן שהם ישנים מן המצוות.

ולכן דוקא בשמו 'מומכן' מרומז טענה זו של "כלום הכינו לחם הפנים" (וכדאיתא בפ"ק דמגילה). בבחי' מני' ובי' שדי בי' נרגא. וזהו "תערוך לפני שולחן נגד צוררי" היינו המן צורר היהודים. וזה הראה הנס של פורים שישראל באיזה מצב שהם עדיין חביבות' גבן ואין הזמן שולט עליהם ואין האהבה בינם ובין הקב"ה מתישן.

וזה היה ג"כ יסוד הטעות של המקלל, שלא עמד על סוד קדושת איש ישראלי, דהנה א' במד"ר "ויצא בן אשה ישראלי" וכו'. מהיכן יצא, י"א מפרשה שלמעלה יצא, לגלג וכו' דרך המלך לאכול פת חמה בכל יום שמא פת צוננת של ט' ימים. וי"א מבי"ד של משה יצא מחוייב, בא ליטע אהלו בתוך מחנה דן אמרו לו מה טיבך לכאן, א"ל מבני דן אני, א"ל לבית אבותם כתיב נכנס לבית דין של משה ויצא מחוייב עמד וגידף, עכ"ל המד'. והענין הוא שאותו בן איש מצרי בן האשה הישראלית חשב כי אף שאיני מיוחד מזרע האבות ואני בן איש מצרי ובודאי אין מקומי אצל בני יהודה המיוחסים אבל מ"מ לא גרוע אני ממחנה דן שבלא"ה פלטם הענין והם היו הנחשלים אשר זנב עמלק והם מן הפחותים שבעם וכבר נתקרו ונתישנו והם בעלי עבירה וא"כ לא נופל אני מהם, ולכן בא ליטע אהלו במחנה דן ויצא מב"ד של משה מחוייב, כי טעה בחשבונו, דבאמת אף בני דן שפלטם הענין מ"מ הם מזרע האבות ועדיין יש בתוכם הנקודה הפנימית. שעל זה מורה הנס של הלחם הפנים לחם חם כביום הלקחו כנ"ל. והוא לא האמין בנס זה כי לא הי' לו שייכות לזה (כדאי מהר"ר צדוק הכהן), וכיון שאותו האיש לא היה מיוחס מזרע האבות ובאמת כבר כבה גחלתו הפנימי ונתקרו ונתישן כבר, לכן לא האמין בנס זה של הלחם הפנים ולגלג עלי', ומכיון שלא האמין בזה לכן חשב שמחנה דן שנפלטו מן הענין כבר אבדה תוחלתם, ובאמת זה א"א כי כל א' מי"ב שבטים כנגד א' מי"ב צירופי הוי"ה וכמו שא"א למחוק את השם ככה א"א למחוק א' מישראל אבל הוא שלא האמין בזה לכן ויקוב את השם שכביכול עשה נקב בשם ה' וסבר שיכולים למחוק את השם ח"ו, וזהו מפרשה שלמעלה יצא. ושני הפירושים במדרש עולים בקנה אחד.

המשך בעמ' ב'

והוא בן מלך, ובשבוע זה, ובפרט ביום ל"ג בעומר מתעוררת בכל הבריאה ובכל נשמה, מאמרו של בעל ההילולא, כדאיתא (שבת דף ס"ז) אמר רבי שמעון כל ישראל בני מלכים הם.

(אחרי קדושים תשמ"ה)

בל"ג בעומר - מתגלה בחינת 'סוד'

והנה ענין של סוד הוא מקסים את האדם ומביאו להתרגשות, וכן בל"ג בעומר ע"י בחי' גילוי הסוד שבו מתעוררת ההרגשה אצל כ"א מישראל ונפשו מתעוררת בשמחה ואומר בלבו רזי לי רזי לי, כי אע"פ שכלפי חוץ הוא אחוז בחבלי עוונות מ"מ יש בפנימיותו סוד נעלם שבו הוא זכאי וצדיק, והנה יום הגאולה הוא יום סמיר ונעלם אשר לבא לפומא לא גליא והוא הסוד שבהסטורי, ומכוון לזה הוא מקום קדש הקדשים שאין אדם רשאי לבוא שם, וכמ"ש וכל אדם לא יהי' באהל מועד בבוא אהרן וגו'. והוא מקום הסוד שבגיאוגרפי'. ובבחי' זו הוא רשבי' וכמ"ש בפזמון בר יוחאי בקדש הקדשים, שהוא בחי' הסוד, סוד ה' ליראיו. ונרמז בסופי תיבות סוד' ה' ליראיו' אותיות הו"ד, שזו ספירת ל"ג בעומר הוד שבהוד, וגם תיבות אלו בגימ' שמח"ה, שזו בחי' עז וחדווה במקומו וכנ"ל שהשמחה במקומו של רשבי' הוא למעלה מן הטבע. וגם סוד' ד' ליראיו, בגימט' אדוננו ב"ר יוחאי'.

ואנו משבחים ביום זה - בר יוחאי אשרי העם לומדיך, הם החכמים הבאים בסוד ד', ואשרי העומדים על סודך, הם הפשוטים שאינם מבינים, ומ"מ עומדים על ענין זה שיש סוד.

(אמור ל"ג בעומר תש"נ)

החיזוק לפחותים - עצם ההכרה שיש בתוכם 'סוד'

וטעם שיום זה של ל"ג בעומר יש בו חיזוק אף לפחותים. כי מתגלה בחי' הסוד שנמצא בתוך אחד, ובוזה יכול כל אחד להתחזק. שאם יחשוב האדם בנפשו בעת עסקו בתורה או בתפלה או בשאר מצוות, שאין עבודתו לרצון כי מעורב הוא בגאות ופניות, מ"מ יתחזק שבעומק נפשו יש נקודה ששם הוא לומד תורה לשמה ואין בו תערובת רע כלל, אלא שנקודה זו טמורה ונעלמה בבחינת סוד, ורק השי"ת הוא היודע זאת.

(אמור תשמ"ז)

וזוהו ג"כ הענין של ל"ג בעומר, (ומרוז בתבת "לגלג"), כי רשב"י גילה שיש פנימיות התורה ורזין דאורייתא ועל כל אות ואת יש תלי תלים סודות התורה, וכל א' מישראל יש לו אות בתורה, וא"כ גם לכל א' מישראל יש פנימיות, ובכל א' מישראל יש סוד נשגב גבוה מעל גבוה ששום אדם ואפי' מלאך אינו מבין עליו. ולכן פרשה זו של המקלל, שבה נתגלה פנימיות קדושת ישראל אף שאינו נראה מבחוץ, הוי רמז ליום ל"ג בעומר.

לכן ל"ג בעומר הוא התיקון להחטא של תלמידי ר"ע שלא נהגו כבוד זה בזה שחשבו כל א' שחבירו פחות ממנו ואין לו חשיבות, אבל בל"ג בעומר נתגלה שיש לכל א' נקודה פנימית חשובה מאוד, ואם אין יכולים לראות חשיבותו וכמדומה שהוא איש שפל מאוד אזי יש לו חשיבות ע"פ סוד, כמו שאם אין מבינים ענין א' אומרים שהוא ע"פ סוד וזהו תירוץ לכל הקושיות, כן אם יש קושיא על א' מישראל למה הקב"ה מחבב אותו הלא הוא בתכלית השפלות, התירוץ הוא שע"פ סוד יש לו חשיבות. וכיום זה נתבטל ענין העדר נתינת כבוד זה לזה כי נתגלה שכ"א מישראל ראוי לנהוג בו כבוד. וע"כ בל"ג בעומר שהוא ספירת הוד שבהוד נתקן הפגם של תלמידי ר"ע, וע"כ הו"ד בהו"ד בגימ' כבו"ד.

(פ' אמור תשנ"ו ירושלים עיה"ק מול מקום המקדש)

ל"ג בעומר - עת לגלות את ה'סוד' שבנשמה

הצדיקים הבאים בסוד ה' חבבו ביותר את יום ל"ג בעומר, ולא יכלו להפרד ממנו. ואנו אף שאין מבינים יודעים, מ"מ מאמינים אנו בסוד הנסתר שביום זה. והנה רבי שמעון שהוא בחי' הסוד והוא בחי' משיח, שאז יתגלה הסוד של כ"א מישראל. וכמובא מתלמידי הבעש"ט שזה יהא כוחו של משיח ללמד זכות אף על הגרוע בישראל, ואז תורה חדשה מאתי תצא, וידרוש משיח את הסודות שבכל או"א מישראל ורשב"י לכל אף לפחותים. ובכ"א מישראל גזונים דפי זוהר מתורתו של משיח אשר לעת"ל יזהירו לחוץ ויצא כנוגה צדקו. וצריך להתבונן ולחשוב עם קונוה, שכיון שהרי סו"ס יגיע הזמן ויתגלה הסוד שבנשמת כאו"א, א"כ מה לי להמתין עד אז, ומוטב שאגלה כבר עכשיו בחי' הצדיק הצפונה בקרבי. וצריך כ"א להאמין בסוד של נשמתו ובסוד של ל"ג בעומר. ובשבוע זו של הוד, כל אחד מישראל מקושר עם בחינת רשב"י שבתורה ובנשמתו. ואע"פ שנדמה בעיניו שהוא גרוע ופחות, ויכול להיות שהאמת כן, מ"מ יש בו סוד, יש בו בנשמתו כותל מערבי ונר מערבי - ניצוץ קדוש שאין שורה עליו חורבן,

פנינים

כהן בעל מום - ג"כ מרוצה לה'

"לחם אלקיו מקדשי הקדשים ומן הקדשים יאכל אף אל הפרכת לא יבא ואל המזבח לא יגש" וגו' (ויקרא כא, כב כג). איתא בספר מי השלוח מהרה"ק מאיזביא ז"ע דהפסוק נאמר להכהן הבעל מום שאע"פ שהוא מזרע אהרן אינו יכול לעשות העבודה, ויכול להיות שיש תרעומת בלב הכהן למה נולד עם מום בגופו שנפסל עי"ז לעבודה, וע"ז אמר הכתוב לחם אלקיו וגו' היינו שבפנימיות שלך לא תחסר דבר וממילא יכול לאכול קדשים הנכנס בפנימיות האדם, אך אל הפרוכת לא יבא ואל המזבח לא יגש, כי מה' כל משפט זרע אהרן כמה בעלי מומין ימצאו בהם ואם עליו עלה רצונו יתברך להרחיקו מעבודה לא יתרעם כלום כי בזה נשלם רצונו יתברך, ובוזה שאינו מתרעם מקיים מצות ה' כמו במעשה העבודה.

(שבת אחים אמור תשע"ב)

מירון - רימון

שבעת המינים שנשתבחו בהן ארץ ישראל הם כנגד ז' מדות, וכמו בז' מדות מדה החמישית מדת ההוד סוף המדריגות, שהרי יסוד ומלכות הם מדות כלליות כמבואר בספה"ק. כן בשבעת המינים מין החמישי רימון (שהוא כנגד הו"ד) הוא המאוחר לענין ברכות שהוא הרחוק ביותר מתיבת ארץ, שתיבת ארץ השני מפסיק (כמבואר בברכות מא, ובשו"ע או"ח סי' רי"א ס"ד). ולכן רימון" אותיות "מירון" ששם טמון רשב"י. ובגמ' (מגילה ו.) דרשו על העיר טבריא שאפי' ריקנין שבה מלאים מצות כרימון, והוא כנ"ל שהרמון מרמז על סוף המדריגות ה"ריקנין", ואפי"ה רשב"י דורש סודות היהודים ומגלה שאפי' הריקנין מלאים מצות כרימון.

(סעודה שלישית, פ' בהר - בחוקתי תשס"ט ירושלים עיה"ק)

פקידת עקרות בל"ג בעומר

כ' בזוה"ק (אמור, צז). דקרנן העומר בא מן השעורים כמו מנחת סוטה, שהוא בא לברר טהרתן של ישראל ויחודם עם הקב"ה. וי"ל שזהו ענין פקידת עקרות בל"ג בעומר בכלל ואצל רשב"י במירון בפרט, דעיקר גמר תיקון ספירת העומר בל"ג בעומר ספירת הוד שבהוד, דמדות יסוד ומלכות הן מדות כלליות כמבואר

בספה"ק ואצל הסוטה שנמצאת טהורה כתיב "ואם לא נטמאה האשה וטהרה הוא ונקטה ונזרעה זרע". ויש לרמז "וטהרה הוא" (כמ"ש בתורה) עולה בגימ' ב"ר יוחאי". ופקידת עקרות אינה רק בגשמיות אלא גם בגשמיים רוחניים של הצלחה בתורה ותפילה וכדברי הגמ' (בכורות מד): "אמר רבי לא יהיה בך עקר מן התלמידים ועקרה שלא תהא תפלתך עקורה לפני המקום".

(אמור, תשנ"ז)

ימי הספירה - ימים טובים

אי' בשפת אמת (תרמ"ב ד"ה ימי) שמצות ספירת העומר נכתב בתורה באמצע שאר המועדים להגיד שאף כל ימי הספירה הם ימים טובים, וכמו שמצות היום בפסח הוא אכילת מצה, כך בימי הספירה עבודת היום הוא לספור ספירה ולזכך המדות.

(שבת אחים אמור תשע"ב)

חמי טבריא [מעיינות החכמה] - נפתחו בל"ג בעומר

כ' בספר פרי צדיק (ל"ג בעומר אות א') דל"ג בעומר הוא גם הילולא דר"ע ביחד עם הילולא דרשב"י כמו שאמר ר"ש (גיטין סז). "שנו מדותי שמדותי תרומות מתרומות מדותיו של ר"ע" ע"ש. ואולי נכלל בזה מנהג ישראל לזמר נגיגון 'אמר ר"ע' בל"ג בעומר.

ויש להוסיף שרש"י כ' בפ' נח עה"פ ויסכרו מעיינות (ח"ב): "כשנפתחו כתיב כל מעיינות" וכאן אין כתיב 'כל' לפני שנשתיירו מהם שיש בהם צורך לעולם כגון חמי טבריא" עכ"ל. ולפי ר' יהושע שבניסן נברא העולם התחלת המבול בחודש אייר כמבואר במס' ר"ה (יא:), ויום ראשון י"ז אייר אינו מן המנין שאין ליליו עמו כמ"ש רש"י בפ' נח (ז: יב) ונמצא שביים י"ח אייר ל"ג בעומר התחילו חמי טבריא להתגלות בעולם, לרמז על מעיינות החכמה של ר"ע שמנוחתו כבוד בעיר טבריא שהתגלו ע"י תלמידו רשב"י, והילולא של שניהם ביום זה, ועל העיר טבריא דרשו חז"ל (מגילה ו.) "רקת זו טבריא ולמה נקרא שמה רקת שאפילו ריקנין שבה מלאין מצות כרימון", על דרך רשב"י שגילה סודות התורה וסודות כל היהודים ורשב"י לכל אפי' לפחותים.

(פ' בהר תשנ"ז עיה"ק טבריא)

כחו של ל"ג בעומר - מוסיף והולך בכל שנה

בספר מושיען של ישראל (ח"ב פ"כ) הובא סיפור מגדולי הצדיקים, אשר היו רגילים להתועד בכל שנה ביומא דהילולא של הרה"ק **מרמינוב ז"ע** בל"ג בעומר בעיר מנוחתו, ובראשם הרה"ק **ר"ש מיעראסלאוו זצ"ל**, ועשו התקשרות ביניהם בזה ובבא עי"ש. והובא שם שאחר זמן (בערך בשנת תרל"ז) הפסיקו להתועד שם ביום ההילולא, וזאת לפי שהצדיקים לאחר פטירתם עולים במעלות העליונות, ויש שע"ז מפסיקים את התקשרותם לעוה"ז, ולכן אין באים עוד על קבריהם.

אמנם אצל רשב"י רואים אנו שאדרבא, **מידי שנה בשנה, מתרבים הבאים למירון**, ואלפים ורבבות באים להשתטח שם, כי **רשב"י מתקן את הפחותים**, וככל שהדורות מתרחקים והולכים והשפלות גוברת, מתקרב ר"ש יותר למטה הפחותים ביותר, וככל שגשמת ר"ש מתעלה יותר, הרי גדול כוחו יותר לירד למטה - וכמובא בדברי בעל התניא שכפי שהאור גבוה יותר הוא משפיע יותר למדריגות התחתונות.

(אמור תשנ"ט)

בל"ג בעומר - אפשר לזכות לניצוץ מרשב"י

מובא בספה"ק, שנשמות של צדיקים מסייעים לעבודתו ית', ויכולים לזכות לבחי' עיבור של צדיק המתעברת בנשמתו של אדם ומסייעת לו. ובל"ג בעומר יכולים לזכות לניצוץ מנשמת רשב"י שתסייע לעבודתו ית"ש. ועי' זה נזכה שיבוא טהור בימינו, יבוא אליהו לבשרנו, יבוא משיח צדקנו במהרה בימינו.

(אמור תשנ"ט)

ל"ג בעומר - אהבת הקב"ה לישראל

והנה יום ל"ג בעומר הוא יום נפלא המעוטף בסוד, וחיבבוהו צדיקים מאד. והנה הכלל הוא שבפעם הראשון שנזכר איזה ענין בתורה שם הוא שורשו. ומעתה השם "שמעון" נזכר בפעם הראשון בפרשת ויצא שאמרה לאה שמע ה' כי שנואה אנכי ותקרא שמו שמעון.

וי"ל שרבי שמעון בר יוחאי ענינו מושרש בפסוק זה. וע"ד שאיתא בזה"ק שאמר ר"ש על עצמו **אנו בחביבותא**. שהוא מעורר חביבותם של ישראל אצל הקב"ה. ובפרט באחרית הימים כאשר שמע ה' כי שנואה אנכי. ששנאת ישראל מתגברת ביותר בעולם. מתעוררת אהבת הקב"ה לעמו ישראל. ויש לרמז שמ"ו שמעון בגימ' אהב"ה רב"ה אהבתנו הוי"ה אלקינו. וביום זה נוהגים לירות בקשת. והוא ענין ביטול קליפת ישמעאל שהוא רובה קשת. אשר הם המעוררים ענין זה של שנואה אנכי. שמ"ו שמעון בגימ' נשא"י ישמעאל.

(אמור תשס"ג)

לימוד זוהר וחסידות - כהשתטחות במירון

הנה בשבוע זו יש כמה אלפים ורבבות מישראל שיזכו לקבל פני רשב"י במירון ולשפוך שיח

שם, וכמ"ש בזהר הקדוש את פני האדון ה' דא רשב"י. ואף אלו שאי אפשר להם לילך, מ"מ ע"י לימוד הזוהר הקדוש וספרי חסידות הבנויים על אדני הזוהר הקדוש נחשב כהשתטחות על קברי צדיקים אלו, ויש לרמז א"ת פנ"י האדון הוי"ה בגימ' זוה"ר הקדוש.

(אמור תש"ס)

סמוך לרשב"י

בספר מגיד מישרים איתא שהמגיד אמר להב"י גודל התיקון שפעל ע"י לימודו בכפר הסמוך לציון הרשב"י, וגודל השמחה ותענוג שעשה בזה לרשב"י. ונמצאנו למדים מזה שאף בכפר הסמוך לציון הרשב"י חשוב כציון הרשב"י עצמו, ולא מצינו כזאת בכל התורה שקדושת המקום תתפשט למקום הסמוך לה. כגון אכילת קדשים חוץ לחומה סמוך לירושלים בוודאי אסור. חוץ מבהלכות פורים שכל הסמוך למוקף חומה דינו כמוקף חומה. דפורים ול"ג בעומר במשקל אחד הם, כמובא בטור שביום שחל פורים באותו יום יחול ל"ג בעומר ופל"ג סימן, וכמו שפורים הוא להנחשלים - לאותם שנפלטו מן הענין, שפורים הוא הישועה שלהם כמו שכתוב במגלה "הקרובים והרחוקים" - כן הוא בל"ג בעומר כמ"ש הבית אהרן אפילו לפחותים ולכן בימים אלו מתפשטת הקדושה לחוץ, גם אל הנחשלים והפחותים, וגם למי שנפל לתוך שער הנו"ד טומאה. וע"כ פורי"ם ל"ג בעומר בגימ' שער הנו"ד.

והאריז"ל כשעלה למירון על ל"ג בעומר שהה שם ג' ימים, ואף שהמנחת אלעזר תמה על ענין הג' ימים מ"מ נראה דיש דברים בגו, שכמו שקדושת המערה מתפשט בכל הכפר, שבבחי' מקום מתפשטת קדושת רשב"י בכל הכפר הסמוך, כמו"כ בבחי' זמן מתפשטת קדושת ל"ג בעומר גם לימים הסמוכים.

(סעודת שלישית בה"ב תשס"ט בירושלים עיה"ק)

מערת רשב"י - אינה מן המדה

הנה נשמת רשב"י הוא מבחי' היובל וקודש הקדשים, בר יוחאי בקודש הקדשים וכו' סוד חמישים". וכן רשב"י אמר על עצמו "יכול אני לפטור את כל העולם כולו מן הדין", כי הוא מגיע למקום שאין בו חטא, בחי' קודש הקדשים. ומקום מנוחתו בכפר מירון הוא מקום הופעת בחי' קודש הקדשים, שנעתקה לשם בזמן החורבן, וראה זה פלא כי כפ"ר מירון בגי' ירושלים, כי ממלא מקום ירושלים בחורבנה.

והדבר נפלא האין שבל"ג בעומר כאשר נקהלים שם רבבות ישראל, כל אחד מוצא מקום במערה, והוא בבחי' קודש הקדשים, שמקום הארון אינה מן המדה.

(ציון ועריה, טבריה)

אור הנעלם וסוד הגאולה

והסוד הגדול שבכל הסודות, הוא זמן הגאולה, אשר לבא לפומא לא גליא. וכשיתגלה הסוד הזה, יפתחו אוצרות של שפע טל ויתגלו הסודות ויפענחו הנעלמות. והם הם בחינת נשמת רשב"י אור הנעלם וסוד הגאולה, ויאיר ויופיע הטוב הגנוז שבכל נפש מישראל אפילו בהפחותים, במהרה בימינו אמן

(אמור תשמ"ז)

ל"ג בעומר - עוז וחדוה במקומו

הוה עובדא אצל האדמו"ר מסאטמאר זצוק"ל שהיה במירון בתחילת חדש אב וצוה לתלמידיו לזמר הזמר בר יוחאי והמה שמעו כן תמהו הלא בתשעת הימים אנו נמצאים, ואמר להם הכא שאני - עוז וחדוה במקומו, ואפשר להוסיף בזה רמז עו"ז וחדו"ה במקומו בגימטריא מירון. וידוע המעשה מר' אברהם גאלאנטי שהיה נוהג לומר נחם בברכהמ"ז בכל יום וכן עשה בל"ג בעומר על ציון הרשב"י ואמר לו האריז"ל שר' שמעון הקפיד עליו.

וזהו "בר יוחאי בקדש הקדשים" כמו כה"ג שנכנס לפני ולפנים ועליו כתוב "ומן המקדש לא יצא" שאינו יוצא מבית המקדש אפי' להתאבל על אביו ואמו וכפי שהביא רש"י מחז"ל.

(סעודת שלישית בה"ב תשס"ט בירושלים עיה"ק)

אמונה ברשב"י - אמונה במשיח

ורשב"י שהוא נשמת משיח, הוא לכל, אפי' לפחותים שהם הדור האחרון שעבודתם הוא ההתחזקות באמונה, וכל שיש לו אמונה ברשב"י יש לו חיזוק ברשב"י, והיינו האמונה במשיח.

(ציון ועריה, טבריה)

רשב"י לכל - אפילו לפחותים

כתוב בספר בית אהרן כל מי שיש לו אמונה ברשב"י יש לו חיזוק ברשב"י וכשם שהש"ת לכל כך רשב"י לכל ואפילו לפחותים, כמו שרואים כהיום במירון שמתאספים שמה יהודים מריש כל דרגין עד סוף כל דרגין, וכולם שמחים בהילולא דרשב"י. הילולא דרב"י שמעון ב"ר יוחאי עם הכולל, בגימטריא שור"ש הנעל"ם (שורש עם וי"ו). רב"י שמעון ב"ר יוחאי לכ"ל, עם הכולל בגימטריא שר"ש הנעל"ם (שורש בלי וי"ו). שהיא חלק הסוד שבכל נפש מישראל. "לבלתי יד"ח ממנו גיד"ח בגימ' שמעון ב"ר יוחאי".

(קדושים תשנ"ה, בארה"ק)

למעלה מן הטבע

בבני יששכר איתא ששמע ממגדי אמת שהשמחה במירון בל"ג בעומר הוא למעלה מן הטבע. ויש לרמז ל"ג בעומר בגימטריא למעלה מן הטבע.

(קדושים תשנ"ה, בארה"ק)

בשעת הדחק

צדיקים אמרו ע"פ דברי הגמרא כדאי הוא ר' שמעון לסמוך עליו בשעת הדחק, דכל שום דחק שדוחק על לב יהודי יכול להוושע ממנו אצל ר' שמעון, בפניו ושלא בפניו.

(קדושים תשנ"ה, בארה"ק)

במערת רשב"י - בחי' יום כיפור

רשב"י הוא מבחי' שער החמישים (יובל), שזהו בחי' יוה"כ, ואמרו צדיקים שבתוך מערת רשב"י במירון שורה בחי' יוה"כ. ונרמז זה בשמו כי רבי שמעון במילוי האותיות כזה רי"ש ב"ת יו"ד ש"ן מ"מ עי"ן וא"ו נו"ן, עולה כמנין בחד"ש השביעי בעשור לחד"ש.

ויש לרמז עוד כי שלש"ה ושלשי"ם יו"ם בגימ' והי"ה ביו"ם ההוא יתק"ע בשופ"ר גדול ובא"ו האבדי"ם, שמופיע אז בחי' היובל שהוא השופר גדול המקבץ את כל האובדים והנדחים.

(אמונת עתיד אמור)

וצדיק באמונתו

ניתן לזקוף את הזכות של כל היהדות שלי, על מה שהיינו מתאספים בליל שבת ומספרים יחד סיפורי צדיקים". (מ"ה שליט"א)

הרה"ק ר' מרדכי מטשערנאביל זי"ע - כ' אייר

הרה"ק ר' מרדכי מטשערנאביל זי"ע נסע הרבה למקומות שונות ולכל מקום שבא הביאו השוחטים סכיניהם להראות ולבדוק אצלו, פעם אחת בא לעיר אחת וא' מן השוחטים שכבר השחזו החלף רק ששמע שהרה"ק הנ"ל בא לעירם, המשיך להשחזו עוד ולתקנו עוד יותר, אמנם אחר זמן מועט הפסיק, וחישב לעצמו אם כבר היתה כבר כלפי הקב"ה למה לי לתקנו עוד, ובא אל הרה"ק לבדוק סכיניו ואחר שבדקו א"ל המגיד אם הסכין טוב בעד הקב"ה א"כ טוב הוא ג"כ עבורי.

(שבת אחים אמור תשע"ב)

*

אחד מחסידי הרה"ק ר' מרדכי מטשערנאביל זי"ע שהיה עשיר גדול ובעל צדקה לא היה מרשה לעניים ליכנס לביתו מחשש שילכלכו ביתו המרוצף בהט ושש, רק הוא היה מוציא הכסף לחוץ.

וכשנזדמן פעם א' הרה"ק הנ"ל לעירו, והיה הדרך שערך סעודות בצוות חסידיו בבתי עשירי העיר, ושאל הרה"ק את העשיר הזה אם יוכל לבוא אליו לסעוד, והשיבו שהוא מוכן ליתן ממון כמה שיבקש ממנו, אבל שלא יבוא לסעודה עם החסידים כי ירא שילכלכו ביתו ברפש וטיט המצוי בראש כל חוצות. ושאלו הרה"ק אם לו לבדו יתן לבוא לביתו, והשיבו בודאי שכן. וכשנכנס לסעודה פנה אליו הרה"ק שברצונו לספר לו עובדא:

שפעם א' היה בעל עבירה גדול שכבר עבר על כל עבירות שבתורה, ונזדמן לו פעם א' לעבור ביער בעגלה עם ב' סוסים חזקים, והיה שומע קול צוחה, והלך לראות ומצא שמשפחה אחת שוקעים בעגלה בטיט, ויש להם סוס חלש ודל שאין ביכלתו לחלצם משם, ועומדים בסכנת נפשות, והלך והביא את סוסיו החזקים וחלצם מן הסכנה. וכשבא לעולם העליון, באו מלאכי חבלה לרוב שנעשו ע"י עוונותיו, ומלאכי הזכות שנעשו ממצותיו היו מעוטים, והכריעו צד החובה, וטען מלאך מליץ שהרי הציל משפחה מסכנת מות וראוי להניח המשפחה על כף הזכות, ושמעו לו, אבל עדיין לא הכריע הכף, וטען שוב שהרי גם את הסוס הציל, ויש להניח גם אותו על הכף, ושמעו לו, אבל עדיין לא הכריע הכף, ובא עוד בטענה שיש להניח על הכף גם את הטיט שממנו חלצם, וע"ז כבר טען המקטרג שאין מן הנכון לצרף הטיט למשקל. ויצא הפסק שישוּב אדם זה בגלגול, ובעצמו יגלה דעתו ויפסוק אם טיט דבר חשוב הוא אם לאו.

ע"כ סיפר לו הרה"ק, ולמשמע הדברים הבין העשיר הרמז שהוא הוא אותו בעל עבירה שבא בגלגול, ורץ לעבר החסידים וקרא אותם שיכנסו לביתו, וירבו להביא טיט כמה שאפשר.

(ויקהל תש"ס)

ואני תפילה

"ועיקר העבודה בעקבות משיחא היא התפילה, וראוי ונכון ליתן נפשנו ממש עליה". (ואני תפילה, בשם התניא)

להתחיל 'הודו' ביחד - בשבוע של 'הוד'

בשבוע זה של הוד מן הראוי לקבל ע"ע לבוא לתפלה בזמן הראוי, ולהתחיל "הודו לה' קראו בשמו" במועדו בתוך בני ישראל שכנראה הוא דבר גדול, שהרי הבעל דבר מתגבר ע"ז כ"כ.

(אחרי קדושים תשמ"ה)

נכנסים ל'תרעין הפתיחין' - ע"י הודאה

ובימים של ספירת הוד א"ל בזה"ק שתרעין פתוחים ומכריזים פתחו שערים ויבוא גוי צדיק שומר אמונים. וע"כ בימים אלו צריכים ליכנס לשערים הפתוחים לפנינו, והדרך ליכנס הוא כמ"ש בואו שערי בתודה חצרותיו בתהלה הודו לו ברכו שמו. והיינו ע"י שבח והודאה להקב"ה והתחזקות בתפילה כראוי, בשבוע של הוד. והיינו "בואו שערי בתוד"ה", הודו לו, ועד דור ודור אמונתו.

(אמונת עתיך, אחרי)

יום פקידת 'עקרות' - גם ברוחניות

ענין פקידת עקרות הוא בכמה אופנים בגשמיות וברוחניות, כמו שדרשו חז"ל עה"פ לא יהיה בך עקר, שלא תהיה עקר בתלמידים, וכן שלא תהא תפלתך עקורה, ובל"ג בעומר יכולים לזכות בפקידות אלו, שיזכה האדם ללמד תורה לתלמידים. וכן שיזכה האדם להתפלל כראוי בכוונת הלב ובהשתפכות הנפש, ויש לרמז שהפסוק ל"א יהי"ה ב"ך עק"ר עולה בגימ' הוד"ו במילוי האותיות ה"א וא"ו דל"ת, כי בל"ג בעומר שהוא יום ספירת הוד שבהוד זוכים לברכת לא יהיה בך עקר, והצדיקים קראו ליום ל"ג בעומר 'יום קבלת תפלות'. והיו מצפים בהשתוקקות לביאת יום זה, וכמו שכתב בעבודת ישראל לרמז בפסוק מתי אבוא ואראה פני אלקים, שרומז על ל"ג בעומר עיי"ש.

(אמור תשנ"ז)

דוד המלך אומר מזמורי תהילים - יחד עמנו

אומרים בכל יום מזמורי דוד, פסוקי דזמרה, כי הם כורתים ומזמרים את הקליפות המעכבות את התפילה כדאיתא בספה"ק. ונראה שמשום הכי יש שמו של דוד בראש המזמורים, כמו 'מזמור לדוד', 'תהלה לדוד', משל למלך שסביב ארמונו עומדים חיילים ואת להט החרב המתהפכת לשמור את דרך בית המלך לבל יכנסו זרים. אבל אם אחד, המוני פשוט, בא עם אגרת שלוחה מאת שר הצבא הגדול הלוחם מלחמות המלך ושמו חתום על מעטפת האגרת, תיכף יתנו השרים לאיש ההמוני ליכנס שהרי הוא שליח להוביל אגרת משר הצבא למלך, ואם לא יתנו, דמם בראשם. וכן בכל מזמור מתחילים, תהלה לדוד, מזמור לדוד, ומתחילים פסוקי דזמרה ומכריזים, 'ובשירי דוד עבדך נהללך'. ואז שפתותיו של דוד דובבות בקבר וכאילו הוא עצמו אומר המזמורים, וכשמזמור כזה עולה, אומרים תיכף, פנו מקום, כי מזמור של דוד בעצמו ע"י שפתותיו הדובבות, נכנס לקלס המלך. וממילא נפנה הדרך מהקליפות ואחריהן עולות הברכות והתפילות בלי שום עיכוב.

(אמונת עתיך שבועות)

זכות הגליון פרשת אמור - ל"ג בעומר נתגרב לזכות בריאותו השלימה והמהירה של מורינו המשגיח שליט"א רבי משה בן פרידא רבקה לרפ"ש בתושח"י

הגליון נתגרב ע"י הרוצה בעילום שמו לכבוד רשב"י לזיווג הגון בקרוב

ניתן לשמוע שיעורי מרה שליט"א בפרשה השבוע ומועדים וזמנים במערכת השיעורים שע"י בית מדרש אמונת ישראל בארה"ב: 718-559-6665 בארץ ישראל: 079-704-0046

להערות והארות, תרומות, זמני ומקומות ההפצה, ולקבלת הגליון ניתן לפנות למספר הנ"ל #9 וכן לטל 917-602-0226/0548476309

ע"פ החלטה אסור לעיין בגליון בעת: אמירת קדיש מ"ב ס"ו נו ס"א, חזרת הש"ן מ"ב ס"ו קבר סק"ז-יה, ברכת כהנים קב"ח סע"ב, כו. קריאת התורה ס"ו קמו סע"ב, וכן בעת ששוקק בתפלה א ברכה מ"ב ס"א קמ"א סק"ה

אלו יעמדו על הברכה שהשתתפו בהוצאות הגליון לכבוד התנא האלוקי רשב"י

זכות הדפסה

הר"ר הערשיל אינדיג הי"ו והר"ר זושא בלומענפרוכט הי"ו

זכות ההפצה

בארא פארק - הר"ר ישראל יוסף לעזער הי"ו

ווילאמסבורג - הר"ר אברהם ליכט הי"ו

מאנסי - הר"ר מנחם יקותיאל מאשינסקי הי"ו

לייקוואד - הר"ר משה ב"ר לעזער הי"ו

קרית יואל - הר"ר נחמן יוסף לעפקאוויטש הי"ו

ארץ ישראל - הר"ר דוד לעזער הי"ו

זכות התנא האלוקי רשב"י ימליץ טוב בעדם שיתברכו

בכל מילי דמיטב ברוחניות ובגשמיות